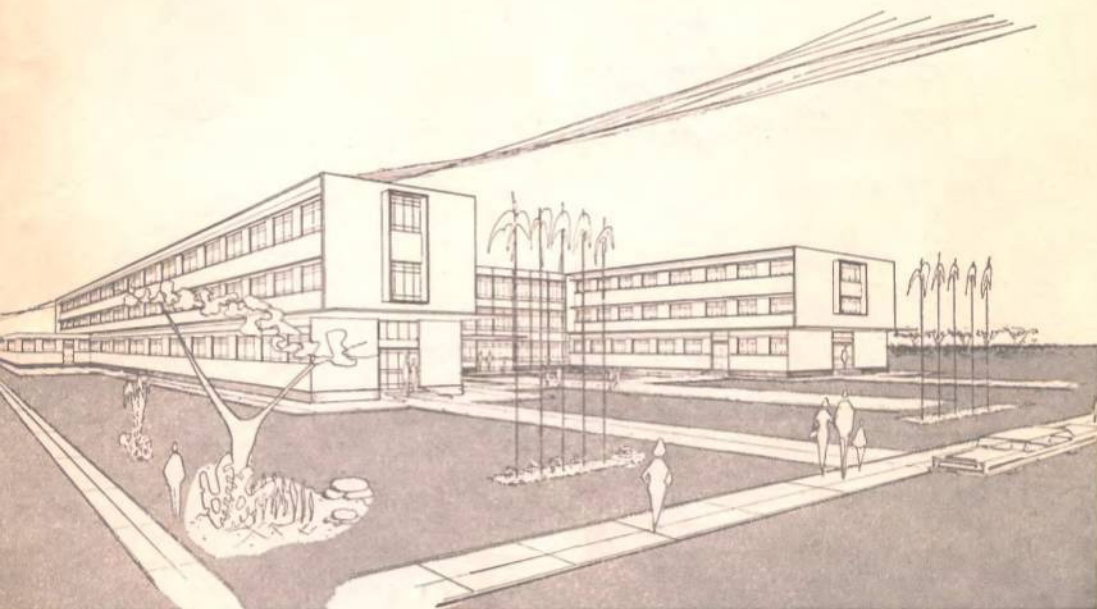

ЦВІРКУН

**РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ
"ЦВІРКУН"**

Видають Брати Студенти ЧСВВ

Адрес:

вулиця Кармело Ранжел 1240

Correio Batel

Куритиба — Парана — Бразилія

..REDAÇÃO E ADMINISTRAÇÃO..

... .. «O GRILLO»

Orgão dos Esudantes Basilianos

Endereço:

«O GRILLO»

Rua Carmelo Rangel 1240

Correio Batel

Curitiba — Paraná — Brasil

Suplemento do jornal «Pracia»

УВАГА: ТАКСА ДОВІЛЬНА

Обкладинка: Проект монастиря ОО. Василян у Куритибі.

УВАГА!

УВАГА!

СРІБНИЙ ЮВІЛЕЙ "ЦВІРКУНА"

Подаємо до відома, що з наступним роком "Цвіркун" відзначить заслужно свій Срібний Ювілей, тобто 25-літнього існування.

Дорогі читачі, Ви завжди спомагали, підтримували, наш журналик. Завдяки Вашій обильній допомозі, Вашій постійній співпраці з нами, "Цвіркун" встоявся і стоятиме.

Ми завжди числили на Вас і дальше числимо; та сподіваємося, що Ви найкраще спричинитися до відсвяткування Срібного Ювілею цього нашого журналика.

Редакція "Цвіркуна"

««—————(!!!)—————»»»

ПОДЯКА: Складаємо сердечну братню подяку Впр. о. Порфірієві Підручному ЧСВВ за подарунок для нашого журналика тритомового Українського Радянського Енциклопедичного Словника.

Нехай Господь щедро винагородить Вам Своїми ласками!

РЕДАКЦІЯ "ЦВІРКУНА".

ЦВІРЖУН

ОРГАН ВАСИЛІАНСЬКИХ СТУДЕНТІВ У КУРИТІБІ — БРАЗИЛІЯ

Ч. 3 (131)

Серпень — Жовтень 1969

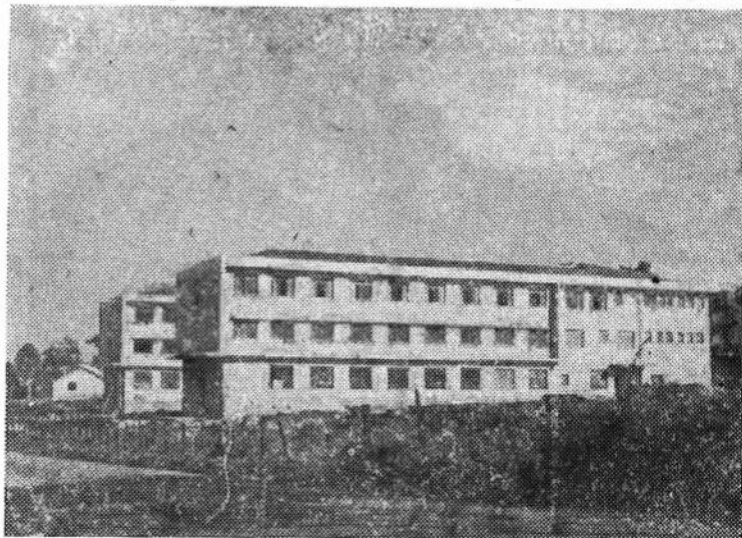
Рік XXV

Новий Манастир Святого Василія Великого

Великі сподівання й надії Василіанської спільноти в Бразилії нині стали дійсністю. Дочекалася нового й вигідного дому.

Довгими роками наші студенти скиталися: — із долів Прудентопол мандрували в Ірасемські гори, тут вогонь змусив повертатися до Прудентополя, потім на Іваї, і тут зросла наша родина так, що не було місця для всіх, тоді перенесено старших до Куритиби, але невідповідне помешкання впливало від'ємно на виховання. Тож Заряд Чину вирішив поставити відповідний дім студій таки в Куритибі.

Новий монастир, завдяки невпинним старанням Генеральної Ку-

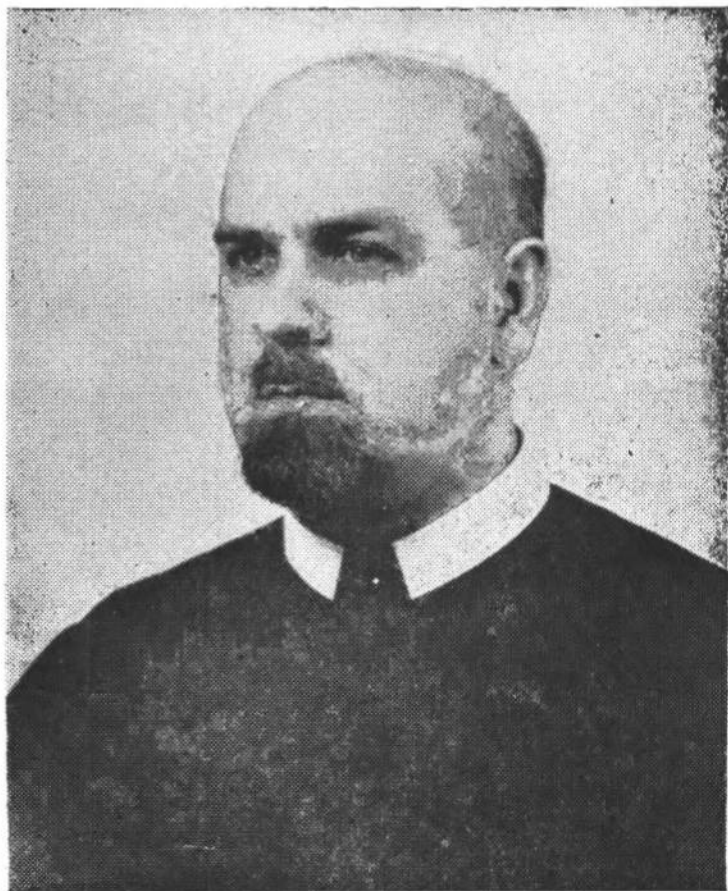
Вид монастиря Святого Отця нашого Василія Великого з заходу

рії вже стоїть, пишається в затишній гайку — став притулком і вищою школою для василіанської молоді. Модерний монастир це "земля обітниць" для великих рядів василієвих поколінь. Посвячений він великому Патріярхові східного чернецтва — Василієві. Це наш

Базилікон. Розсадник чернечої аскези.

Саме дня 24-го червня, у свято Івана Христителя, покровителя чернечих покликань, новий монастир заройвся бравими юнаками. В його просторі й світлі келії вступило 20 молодих василіян-студентів та 6 священників відповідальних за провід, науку й виховання.

Як було перший раз вступила людина ногою на місяць, так врадувані входили перші жителі в цей новий розсадник християнської праведности, на зразок Великого Василія. Колись, у давнині, монастирі були тим "містом на горі", із них поширювалася і вкорінювалася віра й карність християнська по всій Русь-Україні — так напевно й цей монастир стане добрим осередком релігійного життя

й культури не лиш у Бразилії, а й на всю Америку.

З цього приводу, gratулюємо Зарядові Чину за такий смілий задум, зокрема, дякуємо Всесвіт. о. Протоархимандритові Атанасієві Великому, за dokonане велике діло. Невтомному Ген. Економові о. Павлові Миськів і Ген. Консульторові о. Йосафатові Рога, нашому

представникові в Римі за такий великий дарунок.

Ми своїми засобами ніколи не були б спромоглися такого дому, а це вже третій, зряду, великий дім, що постав завдяки старанням Головного Заряду Чину, зосібна, жертвенності о. Павла Миськів.

Ім'я Всесвіт. о. Атанасія Великого, Протоархимандрита Чина Святого Василія Великого, вписане золотими буквами в історії нового монастиря.

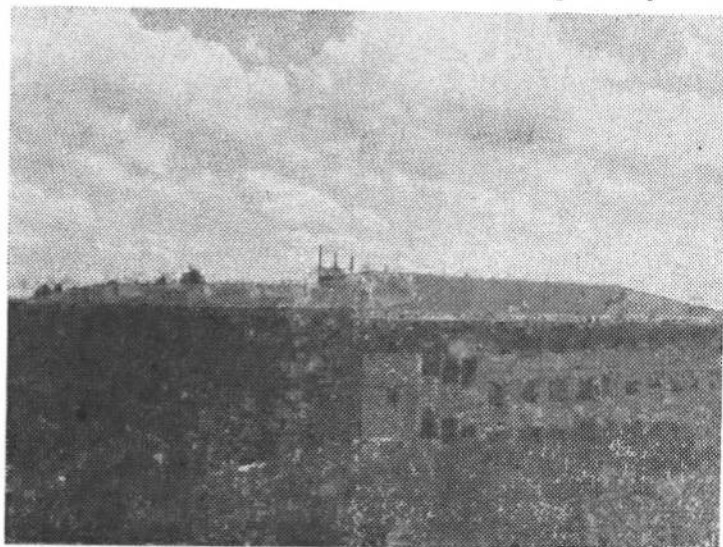
Оті величаві будови й свідчать про ту велику віру, що ті монастирі скоро заповняться людьми повними посвяти і відданими чернечій аскезі, які понесуть колись ім'я Христа і в рідну зємлю й відбудують тамошні монастирі на славу єдиного Бога.

КОРОТКА ІСТОРІЯ ДОМУ

Використавши з інформації Впр. о. Маркіяна Пенцака ЧСВВ., відповідального за будову, коротко подамо нашим прихильникам читачам історичний її розвиток.

І так, проєкт цього нового студійного дому виконав п. інж. Рафаїл Куліцький. Потвердив його знову ж п. інж. Степан Микилита. Цей останній не тільки що потвердив плян, але й ще відповідальний за нього перед урядом. Барто б відмітити що обидва ці інженери — українці. Плавню володіють вони рідною мовою та прихильні українській культурі.

Терен під будову цього величавого монастиря набуто від Кури-

Східня частина монастиря

тибського Архиепископа, Дом Мануел Делбу, який дуже прихильно до нас ставиться. Терен навіть досить великий. Усього 17 тисяч ме-

трів дім займає яких 1.670 метрів, а решта залишається на всілякі спортові площі, буде місце і на сад, город, арену та квітник.

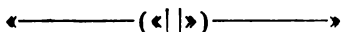
Підготовка терену почалась у половині 1965 року. Багато налябуздилися робітники в болотах, бо водних джерел тут не бракувало. Вода ця просякала землю і тим робом отруднювала працю при основах.

Коли нудна й непоказна праця в основах була скінчена, тоді скорим темпом почала будова рости вгору.

Генеральна Курія допоручила доглядати будови Впр. о. Маркіянові Пенцакові, парохіві церкви Різдва Божої Матері при вул. Мартинь Афонсо в Куритибі. За докладне знову виконання проекту наглядав п. інж. Рафаїл Куліцький.

Відповідальним будівничим був п. Сильвестер Блашкевич з фірми "Предіал Ревестіментос Лімітада".

Варто б відмітити, що майстри при будові були майже самі свої люди. І так, всі водопроводи заложив п. Василь Стадник з Віла Гваїри (Куритиба). Електричну інсталяцію виконав п. Микола Скальський з своїм братом Михайлом. А п. Павло Марків оздобив гарною мозаїкою оті широкі коридори та сходи. Імена інших українців і виконані ними роботи подамо в наступних числах.

Наші перші враження

Перш усього мусимо з признанням ствердити, що це найкращий монастир нашої Провінції Святого Йосипа, або і в усьому Чині.

Хоч він всередині ще не зовсім викінчений, будова ще продовжується, то все таки він чепурно зарисовується, зокрема з-зовні. Долом — фронт увесь у коліровому зелено-сиво-рожевому камені, всі стіни витинковані лисніючою білявою масою, смуги темно сиві, а краї ясно-синіми пластинками. Вся будова займає форму букви П — нутрі площа, квітник, а фронтові стіни, двері — все у склі. Зокрема отой подвійний ганок над входовими дверми, робить враження уст, які привітно всміхаються і вітають привітно людину. Вся будова, з усіма своїми поверхами займає 5 тисяч метр'в квадратних.

Новозбудований студійний дім вивінований просторими викладовими й рекреаційними залами, просторим рефектарем та залею на бібліотеку. Буде мати також, як викінчиться, понад 50 вигідних келій для студентів, крім апартаментів Отців професорів і виховників.

Манастир Святого Василя Великого теж може почванитися просторою церквою, яка йде в два поверхи, і в скорому часі буде викінчена. Це буде монастирсько-прилюдна молитовня. Те саме можемо сказати і про театральну залу, з вийнятком, що вона дещо нижча й коротша. Каплиця знаходиться в правім крилі будови, а у протилежнім театральна зала.

Дивлячись на проект будови і на властиву будову, не завважи-

мо жодних якихось змін — роботу дотримано точно після плану. Саме тому гарно вона виглядає. Здалека впадають увічі особливо оті широкі вікна, які своїм симетричним розположенням надають домові краси й своєрідної привітливости. Решта доповнять наш опис фотграфії дому.

Положення нашого монастиря чи не найвідповідніше для студій в місті Куритибі, бо тут спокійно й затишно.

Збудований він дещо оподалік від центру міста, на яких три кілометри, у зоні званій "Байрро до Семінаріо".

Заки виростуть наш садок і парк, покищо втішаємося гарним ліском оподалік нашого терену. — А наші найближчі заходні сусі-

Впр. о. Павло Миськів, Генеральний Економ Чина Святого Василя Великого — йому завдячуємо, великою мірою, будову цього гетього монастиря в Бразилії.

ди добрі свої люди, і Архиепископська Велика Семінарія "Цариці Апостолів" зараз у побіч, через вулицю.

Бр. Юстин Ноґас ЧСВВ.

На науці релігії:

Катехит: — Бр. Констянтіне, що значать біблійні слова: "В поті чола будеш їсти хліб твій".

Бр. Констянтин: — Значить, що маю їсти хліб доти доки не спітлію.

— XXiiiiii***iiiiiiXX —

— Де много крику, там мало правди.

— Зброя просвіти пробиває все.

Наша подяка й gratуляції

Тут хочемо скласти Генеральній Курії щирυ подяку, сердечнї gratуляції за те, що збудувала для нашої Провінції, зокрема нам Студентам такий гарний і вигідний дім.

Особливїшим способом виявляємо нашу глибоку вдячність Всесвіт. о. Протоархимандритові та Ген. Економові, Павлозі Миськів. Дякуємо за ті всі фонди, про які треба було чимало нажуритися.

Справді ми попросту переповнені почуваннями вдячності, подиву, вдоволення й довір'я до Вас, теж не знаємо як Вам віддячитися, бо ж слова не можуть висказати того, що лежить у наших юних серцях.

Над нами тяжить обов'язок віддячитися Всесвіт. о. Протоархимандритові й Ген. Економові, як теж і Ген. Консульторові Йосафатові Рога ЧСВВ, репрезентантові нашої Провінції при Генеральній Курії, за піклування.

Складаємо ще наше щире й повне пошани дякую і Провінційальній Курії, яка причинилася до того, щоб будова йшла вперед і довершилася своєчасно.

Наша вдячність і gratуляції рівночасно і Впр. о. Маркіянові Пенцакові ЧСВВ, що так уміло провадив будовою. Редакція "Цвіркуна" теж йому дякує за дані інформації про початки й хід будови та імена головних робітників, як теж і фотографії з дому.

Ще залишається теж висказати з признанням і приємністю наше спасибі і шан. п. інж. Рафаїлові Куліцькому за вироблення проекту й догляд над будовою, а п. інж. Степанові Микилиті за потвердження пляну.

Брати Студенти

—XX!!!!*****!!!!XX—

ЗОЛОТІ ДУМКИ

— Хто — приятель мовчання, той — сином мудрости (Іван Листвичник).

— Серце нерозумних — в їх устах в серцю ж мудрих уста їх (Сірах).

— Лагідність — це найліпший середник, щоб підданих склонити до послуху (св. Вінкентій а Павло).

— Наука є далеко скорше школою покори, як школою гордості (Юрій Клод).

— Волів би я скорше бути невимовним мудрецем, як вимовним дурнем (Ціцерон).

— Точність — це одна з найкращих прекмег чоловіка.

— Не те, що ми говоримо, але те, що ми робимо, рішає про нашу вартість.

— Талант — вроджений у спокою, але характер у життєвій боротьбі.

— Той, хто хоче вилізти на вершок, мусить починати з долини.

Приготування й остаточний наш переїзд до Куритиби

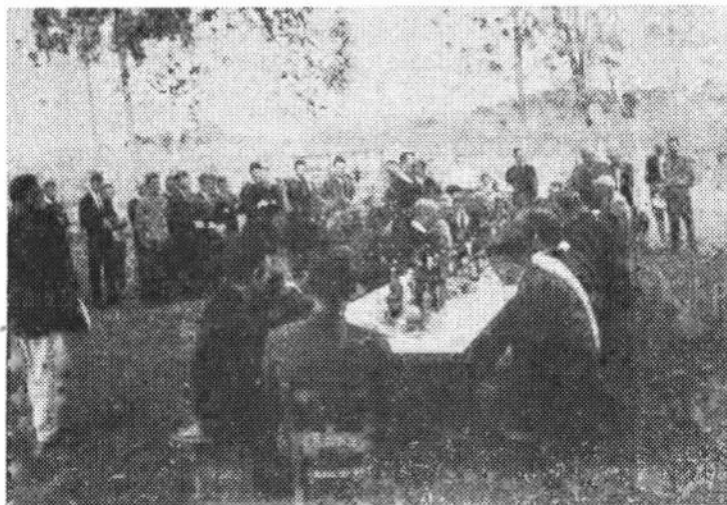
Дуже зацікавлено вивідували ми про хід будови отого студійного дому в Куритибі. Там на Іваях нам таки було тісно. П'ятдесят люда в одному домі! Ми про все так докладно розпитували, бо кортіло стати вневдовзі піонерами цього нового монастиря.

Нарешті робітники-мулярі наполегливо заповзялися робити останні викінчення, приготовляти келії, рекреаційні та викладові залі, реефктар і все потрібне для нашого вже близького замешкання. П. Василь Стадник вже позапроваджував воду і повставляв гарні вмивалки по келіях. І тому ми були раді, тільки і про те мріяли коли то вже прийде той день нашого переїзду з Іваїв до Куритиби.

Однак, хоч Настоятелі й як старалися щоскоріш нас туди перевезти, треба було таки ще трохи пождати, бо ще не було відповідних можливостей до сталого замешкання аж тридцятьом особам.

І так майже пів року чекали ми нетерпеливо на той наш історичний переїзд. Мав він відбутися ще в січні. Тому то, ще на вакаціях ми всі наші книжки й інші речі вже були поскладали в великі пачки і тільки очікували наказу — "їдемо". Але прийшов наказ: "сидіть", і всі наші речі знову порозкладали на свої місця, бо почався шкільний рік таки на Іваях.

Але з днем, коли назначено Ігумена для цього нового дому в особі Впр. о. Єфрема Кривого ЧСВВ, справа щораз то кращала в нашу користь. Ми не сумнівались про наш скорий виїзд з Іваїв. І дійсно за два тижні почались прощальні моменти з Іваївцями. І так, 3-го червня залишили Іваї 6 братів філософів, які перевезлися до Куритиби скорше від інших братів Студентів на те, щоб дещо конечніше, як тимчасову каплицю, келії, викладові залі і т. п. привести до порядку.

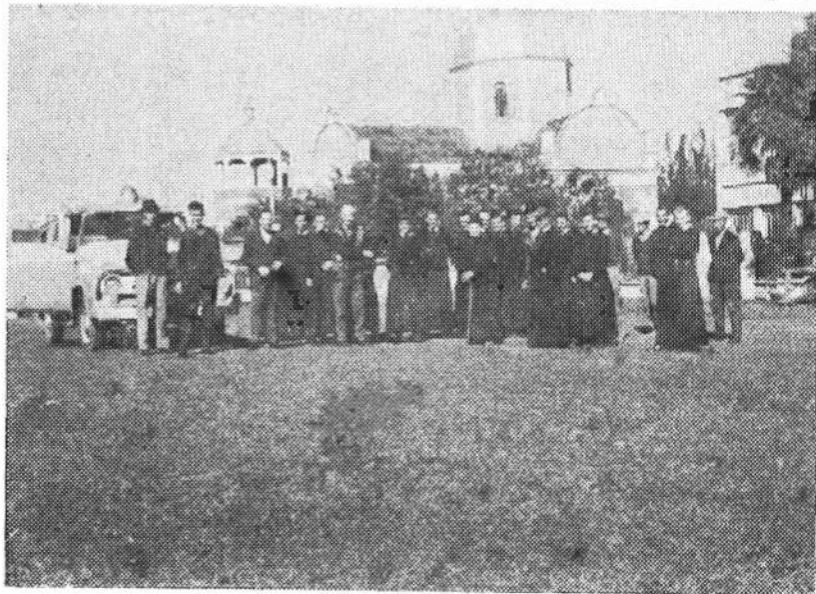

Обід на прощання з іваївцями.

Два дні перед нашим остаточним виїздом — а це було в неділю, дня 22-го липня — Впр. о. Володимир Бурко ЧСВВ справив нам Студентам і Впр. о. Вікарієві Миронові Баранюкові ЧСВВ, великий прощальний обід-бенкет. Багато парафіян прийшло на цей обід, щоб попрощати свого дорогого Пароха. Це був незвичайний празник. Був це фестин подяки Впр. о. Вікарієві за всі праці, труди. А для нас був це фестин прощання з Іваївським домом, прощання з Впр. о. Ігуменом Володимиром і іншими Отцями та з братами помічниками й (новиками. Дякуємо Впр. о. іг. Володимирові за таке гарне прощання.

Саме на Празник св. Івана Христителя залишили ми остаточню Іваївський дім. Була це хвилина великого зворушення. Багато бо часу ми перебули в цім домі і тепер його залишаємо. Лишаємо Впр. о. Володимира Бурка ЧСВВ, нашого дорогого Ігумена, Впр. о. Николу Лиска ЧСВВ, нашого духовника, який своєю участю в церковному правилі й монашою повагою був для нас усіх прикладом. Лишаємо Впр. о. Атанасія Купіцького ЧСВВ, магістра наших молодших співбратів. Прощаємо Впр. о. Теодора Галіцького ЧСВВ, який серед різних небезпек їздить по колоніях та обслуговує людей. Прощаємо й дорогих братів помічників: бр. Дионісія Залуцького, бр. Йосафата Шульгана, бр. Авдія Куліцького й бр. Доротея Слободу, що своїми працями стільки спричинилися до нашого й до спільного добра, і бр. новиків та кандидатів.

В цьому дні нашого від'їзду подякували ми Впр. о. Іг. Володимирові за все, а вони знову нас заохотили, щоб ми дійсно даліше трималися тієї доброї дороги, трималися отого Ісуса. По цім ми попрощалися зі всіма, василіянським зичаєм. Впр. о. Магістер не був

Наш від'їзд з Іваїв

вдома, бо пастирські обов'язки вимагали його присутності на Сан Роках.

Ще вступили до Преп. СС. Службебниць, щоб подякувати за їхню услужність нам дану за час нашого побуту на Іваях та за Нкр. 50,00 на подорож (за цукорки також).

Не забули подякувати с. Онуфрії та кухаркам за труд і за добре приготування страв, які нам кожного дня подавали.

Опісля взяли спільну знімку та пустились у дорогу. Було це около години 8,40. Іваїські парафіяни вже почали сходитися на співану св. Літургію.

Подорож тих, що поїхали "каміонетою" разом з Впр. о. Єфремом, Ігуменом, добре повелася. Однак тим, що поїхали разом з бр. Дионісієм подорож була таки "злочасною". Каміньон, ще заки виїхав від Іваїв на асфальтову дорогу, з'їхався. З трудом його трохи направлено, і зперед. Але не було все гаразд з нашим вантажником. Чогось мотор добре не тягнув. Бомба від бензини даліше добре не функціонувала. Тому довго забавило заки дісталися до Капіталю. Заледви в год. 8-ій наш вантажник "закотився", до призначеного місця. А привіз він до новозбудованого дому столики, шафи, валізки тощо.

Гей, брате Дионісіє, певно собі добре запам'ятаєш ту нашу історичну подорож!

ПЕРШІ ДНІ В НОВІМ ДОМІ

Коли ми приїхали до нового дому, наші серця закалатали, як у того астронавта, почуваннями подиву й радости новим помешканням.

Про перший день нашого побуту в цім новостворенім монастирі можна б сказати хіба тільки те, що ми його провели на оглядинах будови. Тоді то, кожен на свій лад коментував і оцінював монастир.

В наступних днях одні краще доводили до ладу дім, інші брались 'малювати, білили келії, коридори і все, що потрібне для кращого вигляду нашого нового помешкання. В тих днях кількох братів працювали теж і в городі. Багато всього понасівали. Цим разом напевно городовина "здешевіє".

Майже один тиждень треба було відложити, щоб виконати ці домашні праці, а це від св. Івана до свв. Верх. Апостолів Петра і Павла — Лиш тоді розпочалася наука, яку було перервано зо гри тижні.

З новим запалом і ентузіазмом почали ми продовжати наші студії.

"Тут, в Куритибі, програма наших студій буде повна", заявив Впр. о. Префект Студій Омелян Дацишин ЧСВВ. Професорів нам не буде бракувати.

Отці-професори, що викладали нам на Іваях будуть і тут викладати, ось вони: Впр. о. Інокентій Баран ЧСВВ це професор філософів, викладає: Метафізику, Критику, Історію Філософії, а Схолас-

ПОДЯКА... ПРИВІТ

Впр. о. Володимирові Бурко
ЧСВВ — Ігуменові в Іваї-Каль-
моні — за все зроблене нам до-
бро і опіку — щиро дякуємо.

Щиросердечний привіт і поба-
жання для Впр. о. Єфрема Кри-
вий ЧСВВ, духовному Батькові
в монастирі св. Василя Вели-
кого.

Бажаємо найкращого Ігуменс-
тва та щасливого ведення всіх
домашніх справ.

Заразом обіцяємо Впр. о. Іг.
Єфремові послух, пошану й ви-
розуміння.

*Василіянські Студенти
з Куритиби*

тиків вчить Всесвітню Історію. Впр. о. Префект Омелян подає Схоластикам: Математику, Геометрію, Трігонометрію, Соціальні Студії й Географію, а Філософам — Дидактику. Впр. о. Іларій Бардаль ЧСВВ — Португальську і Латинську мови Схол., а Філософам вже виложив Логіку. Впр. о. Амвросій Дубина ЧСВВ викладає Космологію, Етику й Соціологію Філософам, а Схоластикам Українську мову.

Вітаємо наших нових професорів! Маємо честь і їх помістити в нашій журналіці та подати предмети, які вони нас вчать. І так, Впр. о. Тарас Олійник, душпастир В. Гваїри й Антоніо Олінто вчить Філософів Літургіки, Катехитики й єврейську мову, а Схоластиків Греку. Впр. о. Вінцентій Прихідко вчить Філ. і Схол. Англійської мови. Леонід Бардаль, рідний брат Впр. о. Іларія, викладає для Схоластикату Хемію. Деякі брати Філ. теж користають з курсу, але як асистенти. А геометричні рисунки вчить студент інженерії Ніль Райфур. Варто б тут відмітити, що Ніль це іваївський земляк і Леонід також.

Впр. о. Префект ще старається про одного професора Психології для нас.

Василіяньські Студенти з своїми Отцями професорами. Сидять з права: Впр. ОО.: Амвросій Дубина (Економ дому), Вінцентій Прихідко, Тарас Олійник (Духовник), Іларій Бардаль (Вікарій дому), Єфрем Кривий (Ігумен), Інокентій Баран, Маркіян Пенцак (Будівничий), Омелян Дацишин.

Лишаються ось такі предмети деяким брр. Філ., на другий рік: Реторика, Психологія Раціональна, Теодіцея, Етика та інші другорядні предмети.

У викладових днях пообіді, переважно що другого дня, ми йдемо до праці, як не в городі, то коло будови спортових площ. Вже викінчили площу на відбиванку. Тепер висипаємо землю ще на пло-

щу на салонний футбол та копаємо басейн для плавання.

Ці останні праці ми виконуємо під проводом і інженерством Впр. о. Префекта Омеляна. Впр. о. Префект справжній наш інженер. Уже все порозмірював за пляном; нам лишається тільки виконати проект.

В перших наших неділях, у Куритибі ми, звичайно пополудні оглядали місто. Деякі з нас щойно перший раз бувають у Капіталі нашого штату, тому все для них — нове, незнане. В двійку або в трійку оглядали й пізнавали ми столичне місто. Оглядали і хмаро-

Вид на Куритибу з площі Руй Барбоза.

дери, і площі і авеніди, а головню зоологічний город. Тут можна побачити всякого рода птиць, диких звірів, риб, а навіть і "фамелію" (так ми називаємо роди різних малп зоологічного городу). Тут май-

МАРІЯ — прибіжище християн

МАРІЯ — як мило звучить те слово повне значення для всіх християн. Слово, що його маленька дитина щебече з великою легкістю, а сивенький старушок знову з радістю та надією.

Мало, а то й дуже мало людей звертає увагу на те слово, а ще менше на особу, яку воно представляє, особливим способом у місяці жовтні, місяці Її посвяченому, який незабаром настане.

Звертаємо дуже часто до Марії наше серце, як до істоти недосяжної, як до істоти, яка знаходиться десь у далекому просторі там за хмарами, за сонцем, коли Вона в цьому часі є близенько нас, і бачить наше горе, наші потреби. Чекає тільки, щоб ми з вірою та дитинною простотою попросили Її: Маріє поможи мені! Ти бачиш як я потребую Твоєї помочі в цій хвилі, цієї або тієї ласки, наприклад, підчинитися волі Божій в терпіннях, в невдачах.

Марія готова, Вона хоче нам допомогти. Вона може й до того ще є нашою матір'ю.

Котра ж мати, бачачи в потребі свою дитину, чи в небезпеці не хотіла б їй допомогти?

Чи може ви вже чули про об'явлення Марії в Ла Салете? Як ні, то ось коротенько розповімо.

Дня 19-го вересня 1846 року, з'явилася Пречиста Діва Марія двом пастушкам: Максимові Жірауд і Меланії Матієв, в околицях парафії Ла Салету, в Франції. Пополудні, около третьої години, з'явилося їм блискуче світло, а в ньому якась гарна пані, яка легко спершилася об коліна, сиділа й плакала. Спершу вони злякалися і хотіли втікати, але почули милий звук якогось голосу: "Прийдіть, мої діти, не бітеся, ось я прийшла сповістити вам велику новину".

Те ярке світло перед яким і сонце блідло, почало ставати щораз більше й більше ясне, і пастушки серед тієї сліпучої ясности побачили Паню непонятої краси. Світло не разило їм в очі. Близьк Її обличчя, нагрудного хреста, корони й рож відрізнявся від інших частин одягу. В цій небесній красі, тільки дівчина удостоїлася моментально розпізнати через три рази обличчя Марії, а потім сльози, які стікали додолу. Пастушки з довір'ям прибігли до Неї, а Вона промовила: "Якщо мій народ не поправиться, то Я змушена пустити руку Мого Сина. Така вона важка, що не можу більше її здер-

жувати. Дуже багато Я за вас терплю. Коли хочу, щоб Мій Син вас не покинув, мушу невпинно Його перепрошувати, а вам це байдуже! Хоча б не знали скільки ви молилися, добрі діла чинили, ніколи не зможете належно мені сплатити за те, що через вас терплю. Дано вам шість днів до праці, сьомого не хочете посвятити Моєму Синові. Ті, що шорефують не вагаються ображати Мого Сина своїм недобрим поведінням. Врожай, що псується це напіннення для вашого покаєння, але за те ви ще більше хулите Мого Сина. Не сійте пшениці, бо звірятка її знищать, а що залишиться, то в порох обернеться. Настане великий голод і діти нижче сім літ повмирають“.

Після короткої мовчанки гарна Пані знову промовила: "Ходять до церкви тільки деякі старенькі жінки, інші в неділю працюють, а в землі, як не знають, або не мають, що робити, ідуть до церкви тільки на те, щоб з релігії насміхатися". І закінчила: "Добре, мої діти, перекажіть це всім людям". І з'ява знову перемінилася в велику ясність і так помалу зникла на обрію.

Отак Пречиста Діва Марія дбає навіть і про тих, що про Неї забули. А що сказати про тих, що Її люблять, визнають за свою небесну матір, просять в Неї помочі. Чи Вона може щось їм відмовити? Ніколи!

Марія всіх приймає під Свій омофор, навіть найбільш закаменилих грішників. Вона є тими певними сходами, якими доходиться до Ісуса Христа. Коли Пречиста Діва така добра, ласкава й мила, то чому ж не віддатися під Її покров, чому не робити те, що подобається Її Синові Ісусові, а саме не уникати гріхів, як добровільних так і не добровільних, які є причиною смутку Марії? (Причина цього — це брак жертви, неохота жити святим життям, яке вимагає праці над собою).

Молімся до Пречистої Диви Марії, дякуймо за ласки вже одержані, і просімо нових, щоб ми були добрими Її синами й удостоїлися щасливо вмерти в Її присутності.

Бр. Константин Блажишин ЧСВВ

— XX!!!!!!*~*~*~*!!!!!!XX —

— Ліпші щирі догани від люб'ячого, а ніж зрадливі поцілунки від того, що ненавидить (Притч. 27, 6).

— Нехай вихваляє тебе хто другий, а не твої уста — чужий, а не твій язик (Притч. 27, 2).

— Хто здобуває знання в молодих роках, той стає мудрецем на старі літа.

— Люди, які чваняться знанням, показують тим самим свою глупоту.

— Найбільше нарікають на свою долю темні люди; найбільше ещастя спричиняють темняки.

— Нема нецікавих речей — бувають тільки незацікавлені люди.

— Найкраща китиця квіток, яку можемо зложити нашому братові, це щира й сердечна молитва.

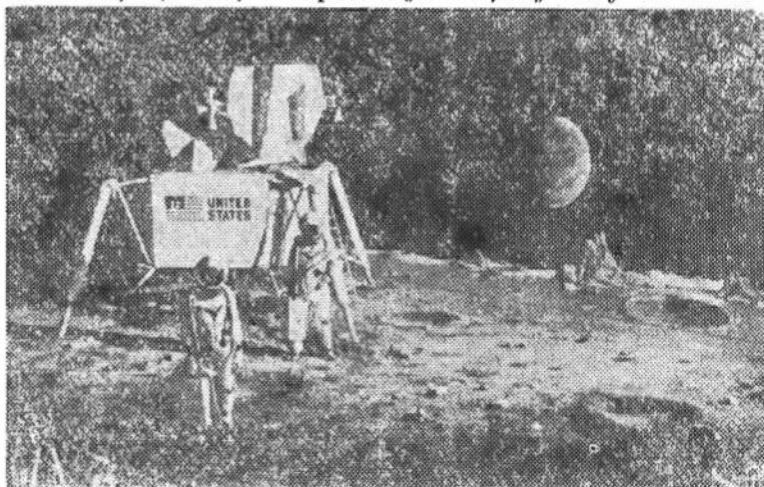
Людина на місяці

Це не легендарне оповідання, а дійсність, реальність — ЛЮДИНА НА МІСЯЦІ.

Колись, щоб забавляти дітей, люди видумували і писали різні-прерізні оповідання. Ці оповідання, в тому часі були абсурдні. Між тими оповіданнями містилось і про подорож людини на місяць. Пам'ятаю ще як я починав першу українську книжечку і там було оповідання про таку одну фантастичну подорож, як то малий Івасик на коцюбі їхав на місяць. Коли це прочитувала старша дозріла людина, то казала, що це безпідставна байка. Навіть їй не снилось, що колись та байка стане дійсністю.

Аполо 11, в якому знаходилося трьох чоловіків, розвіяв всякі сумніви про можливість здобути місяць.

Велике було зворушення з приводу цього блискучого досягнення. Непереливо й непевно чекав увесь світ на ту хвилину коли то перша людина вступить на місячну поверхню. Була це надзвичайна хвилина, коли американський астронавт Армстронг сховався з "модуля" на місяць, коли своєю лівицею спробував чи можливо буде ходити, а коли побачив, що так, то протягнув і праву ногу та почав по мі-

Людина врешті-решт доторкнулася стопою місяця

сяці ходити. Зразу боязливо, а опісля відважніше ходив. Перші слова, що Армстронг промовив були: "Все гарне і дасть по місяці ходити". За кілька хвилин другий американський астронавт Алдрін зліз з "модуля" і почав, як і перший, ступати по місяці. Це дійсно великий здобуток створіння Божого — добитися до іншої планети. І перебули ці два "герої простору" 24 години на місяці, а в тому 2,30 поосліджували. Під час цього проходження по місячній поверхні астронавт Армстронг набрав місячного матеріалу, щоб привезти сюди на землю, опісля вкопав великий американський прапор,

Він бо створив увесь космос, створив людину та дав їй розум і свобідну волю, щоб вона доходила до таких здобутків і тим краще, тим ясніше висказувала й проголошувала Божу могутність, велич і славу.

Тут сповняються слова Псаломівця: "Хваліте Його ви, сонце і місяцю, хваліте Його, всі ясні зорі".

Не слід воно думати, що ці великі факти й події в історії людства це щось супротивне людській природі чи планам Божим. Противно, Господь поставив людину на світі, щоб панувала, щоб цим світом користувалася, і так співпрацюючи з Божими планами, спричинилася до добра й поліпшення цілого людства та поширення Божого царства й його слави.

Доротей Зубач ЧСВВ.

БАТЬКО — ТОЙ ЗАБУТИЙ

Не знаємо чому, але здається, що належної чести, признання, на яке батько заслуговує, йому не віддається. Можливо що з афективних причин наші письменники та поети так мало творів полишили в честь батька. Мало хто з них у своїх письмах чи віршах проявив пламенну дитячу любов до батька.

Він дуже часто забутий; наче б то його завданням було тільки постачати матеріяльні добра для родини, старатися про її отримання, а жива участь у вихованні дітей не належала б до нього.

Ми, однак, знаємо, що воно не так. Батько в родині — це щось більше як постачальна машина. Його завдання виходить поза арену матеріяльності і сягає вищих речей, сягає духовий світ, що повинен більше й більше розвиватися в родині.

Тим то, до нього належить, як і до мамі, надати якийсь вигляд тому неоформленому мармуровому бльокові, що ним є дитина. Пізніше дитина сама буде працювати над собою, сама вирізьбить на собі постать правдивої людини, але завжди орієнтована батьком.

Такий батько, що пильнує свою дитину, що вміло її провадить, словом, що є дійсним батьком, стає дороговказом, провідником зір-

кою в житті дітей. Особливо для малих дітей батько є досконалим під кожним оглядом і в її серці витвориться пошана до Особи батька. Коли він буде все ретельно поступати, ці почування ще глибше закоріняться в дитині, не зів'януть ніколи.

І коли в другій неділі місяця серпня святкуємо "ДЕНЬ БАТЬКА", то хочемо згадати всі труди нашого батька, мозольну щоденну працю на полі, у фабриці чи в якійнебудь ділянці; його родинні кло-

поти і все, що спричиняє йому біль. При тій нагоді приносимо букет цвітів і дякуємо йому за все. Молимо святого Йосипа, взірця доброго, побожного, відповідального батька, щоб йому поміг виконати своє завдання, щоб колись він мав потіху зі своїх дітей та чувся вдоволений із себе самого.

Вітаємо тебе, БАТЬКУ, та бажаємо тобі МНОГИХ ЛІТ!

Бр. Теофіл Кравчук ЧСВВ

Послухаймо, що говорить "Цвіркун"

Мої друзі — читачі!

Знову я пострибав, помандрував до Куритиби, до мого давнього помешкання, до старого середовища, бо туди перебралися мої улюблені василіянські ченці-студенти з Іваїв. Без них мені не існувати. З ними я мушу завжди бути, їх триматися, інакше мені... капут!

Я їм щиро вдячний за те, що вони мене хворого, бідного, опущеного там на Іваї прийняли і всіма засобами намагалися піддержати, підкріплювати за весь цей час. Складаю сердечне спасіби теж і за те, що мої близькі приятелі-студенти тепер, тут у Куритибі, знову мене годують, вбирають на зиму, словом: не соромляться мене.

Не можу я також забути скласти велику подяку всім тим, що мене спомогли тоді, коли я лікувався на Іваї. Нехай Господь Вам, дорогі мої читачі-добродії, заплатить за це стократно!

Повідомляю Вас, друзі мої читачі-передплатники, що я чуюся вже багато здоровший, але до повного виздоровлення ще таки бракує багато. Терпеливо й з надією очікую переплати, щоб могли собі ліків накупити. Скільки їх тут у Столиці Парани!

Такси не означую, бо я завжди числив, числю й буду числити на Ваше добре, благородне серце. Скільки хто вважає, що треба пожертвувати на мої видатки, на моє uzдоровлення, нехай стільки пожертвує. Повідомляю, однак, що ліки знову подорожili...

Хотів би я, щоб кожний мій читач почув цей глос мого пвирчання і співчув зі мною як милосердний самарянин над, пораленим розбійниками-злудіями, подорожнім.

Накінець пригадую Вам, мої читачі-друзі, що на другий рік, я буду СПРАВЛЯТИ МІЙ СРІБНИЙ ЮВІЛЕЙ. Я певний, що Ви про мене не забудете, і спричинитися до найкращого відсвяткування моєї 25-літньої мандрівки між Вами.

"ЦВІРКУН"

Ювілейні Побажання

З нагоди 25-ліття Священства засилаємо Впр. о. Петрові Бальцар ЧСВВ, нашому вислуженому Протоігуменові, тепер духовникові у Новіціятському домі в Іваї, наші побажання всього найкращого в цьому Ювілейному Році.

Ми раді та вдячні Богу за те, що дозвіль Впр. о. Ювілятові дочекатись Срібного Ювілею Священства. Бажаємо рівночасно чкнай-більше ласк і благословення в дальшій праці на Христовій ниві.

Нехай цей Срібний Ювілей стане тим підйомом до Ваших майбутніх апостольських праць.

Цього року теж відсвятковують свій Срібний Ювілей Священства Впр. о. Методій Ничка ЧСВВ і Впр. о. Панкратій Нюнька ЧСВВ. Обидва Ювіляти колись працювали поміж нашими людьми в Бразилії. Сьогодні, однак, Впр. о. Методій виконує свої священничі функції в Канаді, а Впр. о. Панкратій в Аргентині.

Не можемо мовчально проминути цей Ваш Ювілейний рік. "Цвіркун", в підприємстві свого срібного ювілею, який святкуватиме на другий рік, хоче висловити своїм цвірчанням ті почування й побажання, які зроджуються в його "серденьку" знагоди цього великого Вашого Свята.

Нехай Господь винагородить Вас за всі дотеперішні праці та дасть нові ласки до дальшої боротьби за Царство Боже.

(Шкода, що ми не змогли віднайти пристойну подобу Впр.о. Панкратія і Впр. о. Методія, щоб їх тут помістити).

Брати Студенти з
Куритиби

ЦИГАН І ХРИСТОС

(казка)

Кажуть, що коли ще Христос жив на землі, стрів одного разу цигана, як крав грушки з садка жінки-вдовиці.

"Не добре робиш, чоловіче — сказав Христос — кривдиш убогу вдову. Грушки для неї є цілим удержанням. Злізай сейчас з груші й не показуйся більше в тих сторонах".

Циган зі страхом зліз з груші. Думав, бідний, що Христос буде його бити, але коли побачив, що Він відійшов не зробивши йому найменшого зла, став, і думав: "Гм, це якийсь добрий чоловік. Піду за ним, може ще щось від нього скористаю". — І пішов за Христом. Ішов кільканадцять днів і бачив багато чуд Христових, та чимраз більше дивувався. "Це якийсь чарівник — говорив сам до себе. Коли б я вмів такі штуки, став би великим паном, а грошей у мене не бракувало б..."

Якось циганисько вкрутився навіть і між Апостолів, та почав спати й їсти з ними. А Христос ішов далі, не звертаючи уваги на цигана. Так перейшло ще кільканадцять тижнів. Циган ішов за Христом навіть тоді, коли Він перепливав з Своїми учнями на другий берег озера.

Одного дня переплили на той бік моря, у землю Гадаринську. Тут приступив до Ісуса біснுவатий, що мав у себе легіон бісів, і почав просити, щоб Ісус уздоровив його. Біси ж стали Його благати, щоб не відсилав їх геть від тієї сторони. "Глянь — говорили біси — ось там пасеться стадо свиней; пішли нас, щоб ми ввійшли в них". І дозволив їм Ісус. Нечисті духи сейчас вийшли з чоловіка та ввійшли в стадо свиней. Ці ж опановані злими духами кинулися в море та й всі потонули.

Циган з жалем дивився на свині й говорив: "От шкода таких товстих свинок! Можна було б наробити багато ковбас, сала та шинок. Але ще не все страчене. Побіжу може вирятую бодай одну". Коли собі так міркував, ховаючися поза корчами, щоб Христос його не побачив, скоро добіг до води та й бух у море. Довго мучився, циганисько, жа накінець вдалося йому схопити одну і витягнути на берег. Свиня, розуміється, вже не жила, але циганові було байдуже. Розпорів її, відділив найкращі кусні солонини, шинки і почав припикати. За годину все було готове. Тоді циган почав братися до "роботи". Нараз з'їв половину шинки, а решта вложив у торбу та й вертається назад до учнів Христа. Прийшов якраз тоді, коли всі засідали до обіду. Сів собі й він коло столу, але не їв нічого.

— Чому не їсиш, чоловіче? — Питає Апостол Петро.

— Бог не каже — відповідає циган побожним голосом — я сьогодні пощу.

Так само було й на вечері. Всі їли, а циган дивився.

— Я дав Богові обіт постити три дні — говорив до апостолів, що припрощували його до їди.

Але, коли всі полягали спати, циган витягнув з торби шинку і давай "постити" на потемки.

— Що там їсиш, чоловіче? — питає один з учнів, що лежав найближче цигана.

— Нічого, я тільки з просоння смакую те, що мені приснилися.

Ученик обернувся на другий бік і заснув, а циган знову до шинки.

— Ти ще їсиш, чоловіче? — питає Христос.

— Ні, Господи, я знову з просоння почав жувати...

— Справді з просоння? Ану подивлюся. Це сказавши встав. В тій хвилині стало ясно в хаті. Циган як тримав пів шинки коло рта, так і востовпів зі страху.

Учні Христові побачивши світло, зірвались всі, дивляться на цигана тай сміються вголос, а він немов заkostenів і не був у силі рушити шинки від уст. Руки не служать та й годі.

Тоді приступив до нього Христос і каже йому: "А що з просоння ти жував? Бачиш, який з тебе безаконник. За це ти й твоє плем'я будете покутувати. Будете блукати по світі, а в своїм горі й понижені ніколи не перестанете бажати свинини й сала. А тепер поглянь, що ти їв".

Циган глянув і закричав з переляку. Шинка перемінилась в чортяку, який мав відкушену одну ногу й одну руку; і мав розшматаний живіт та груди.

"Я їв біса, якого ти, Господи загнав у свиню" — простогнав циган завстиджений і вибіг з хати мов біснுவатий. Від того часу ніхто більше не бачив цигана між Апостолами.

Наклін до сала в циганів бачимо й посьогодні. Вони попросту пропадають за салом. Звідти, мабуть, і пословиця: "За солонину дав би циган і дитину", або друга: "Тягне його, як цигана до сала".

Переповів бр. Дам'ян Ференц ЧСВВ

—XX!!!!*****!!!!XX—

З А С М І Й С Я !

Бр. Йосип М.: — Я зневажив цвіркуна, коли працював у городі.

Бр. Ред. "Цвіркуна": — А то як?

Бр. Й.: — А от став на нього і його роздушив.

««««««—————***—————»»»»»»»»

— Брате Теофіле чому Ви нині не грали футбол?

— Еє, бо я не міг.

— А я так грав, як за рідну маму, сказав задихано бр. Домінік С.

—XX!!!!*****!!!!XX—

У школі:

Збудуйте мені, брате Марко, одне речення.

Бр. Марко: — Кінь тягне віз.

— Гарзд! А скажіть це в наказовім способі.

— Гомо! Гія! Гіп-ап, Гіп-ап, Гіп-ап...

ДО НАС ПИШУТЬ !

(лист з Нью Йорку, ЗСА)

До шановної Редакції "Цвіркуна".

Христос Воскрес!

5-го мая, 1969.

Дуже дякую за те, що довгий час пересилаєте мені "Цвіркуна". Крім багатьох інших часописів, і його радо читаю. Тим більше, що його видають наші Дорогі Богослови, кандидати на священників.

Нехай Господь благословить Вашу працю!

На допомогу "Цвіркунові" пересилаю чек на 25 доларів.

З християнським привітом:

Кароліна Шебунчак.

Від Редакції:

Достойна Пані й Добродійка!

Щиро дякуємо за такий гарний і повний змісту лист та за Ваш щедрий дарунок, \$25 доларів, на наш журналик, що на наші, бразилійські гроші, буде Нкр. 100,00. Направду, цим разом Ви перевірили всіх своєю щедрістю. Велику радість Ви спричинили "Цвіркунові" цим подарунком, і тим робом Ви чимало спомогли його.

З повагою, вдячні

*Василіянські Студенти з
Куриптиби*

—XX!!!!!!****!!!!!!XX—

Слава Ісусу Христу!

(лист з Мундаре, Алта — Канада)

Дорогі Браття!

Гратулюю Вам за Вашого "Цвіркуна". Читаю й показую іншим, як доказ Вашої праці в Бразилії. Ваш "Цвіркун" і мене час-до-часу заціпляє за серце, бо так тужу за Бразилією.

Працюйте далі на славу Бога та добре ім'я нашого Чину.

Пересилаю Вам від п-ї Єви Царук п'ять канадських доларів за передплату, чи як там хочете. Тільки, зверніть увагу, подивіться до книги адресів. Досі йшов "Цвіркун" на ім'я її чоловіка. Він уже помер. Перепишіть тепер на її ім'я. Адреса та сама.

Бажав би від себе щось Вам вислати. Однак, зроблю це при першій нагоді, як тільки зможу.

Не знав я на кого і як виписувати чек, тому виставив на ОО. Василіян.

Щиро здоровлю. Вітаю всіх Отців та Братів схоластиків і богословів!

Прошу св. Молитов;

о. Митодій Ничка ЧСВВ.

Від Редакції:

Високопреподобні Отче Митодіє!

Сердечно дякуємо за лист і за зацікавлення та прихильність до нашого журналика.

Нам дуже приємна та вістка, що ви не тільки самі залюбки читаете "Цвіркуна", але ще поширюєте, показуєте його іншим.

(лист з Сан Павла — Бразилія)

Наш дорогий "Цвіркуне"!

Засилаємо малу допомогу тобі за труд і працю, та за те, що до нас радо прилітаєш і нам приносиш різні новини, особливо з життя дорогих тобі братів.

Прийми від нас, СС. Служебниць з Сан Павла Нкр. 5,00.

— Вдячні СС. Служебниці з Сан Павла.

«««««—***—»»»»»

(лист з Форт Ввілліам, Онтаріо — Канада)

Слава Ісусу Христу!

30-го червня, 1969.

Високопреподобний Адміністраторе "Цвіркуна"!

Залучуємо банковим переказом \$10,00 на "Цвіркун". Просимо далі не присилати цього журналика, бо ми тут у Форт Ввілліам не маємо свого сталого дому, він є тимчасовий, і можливо, що його внедовзі закриють, буде непотрібний кошт для Вас.

Просимо однак повідомити нас, чи Ви отримали цього листа й гроші.

Щиро здоровимо Вас, поручаючись святим молитвам:

СС. Служебниці ПНДМ.

Від Редакції:

Дякуємо за щедру допомогу й за повідомлення не висилати "Цвіркуна" до дому в Форт Ввілліам.

«««««—***—»»»»»

(лист з ЗСА)

Слава Ісусу Христу!

Рай, 24-го липня, 1969.

Хвальна Адміністрація "Цвіркун",

Дуже дякую за отриманого листа від бр. Теофіла Кравчука. Мені мило допомогти Вам у видаванні Вашого журналика, бо католицької, а ще української преси у нас мало. Тому нехай предобрый Господь помагає Вам у Вашій праці для українського народу. Пересилаю чек \$25 доларів як допомогу для журналика "Цвіркун".

Прошу, щоб брати Студенти помолилися у наміренні одного студента, який має труднощі в науці, за що, вже наперед дякую.

Пересилаю щирий привіт і поручаюсь св. молитвам:

Кароліна Шебунчак

Від Редакції:

Ще раз дякуємо за Ваш щедрий подарунок на наш журналик. Не забудемо про Вас у своїх молитвах.

Нехай Господь всотеро Вам заплатить за це благородне діло та поблагословить того ж студента в науці.

НАША ОСТАННЯ ПРОГУЛЯНКА НА ІВАЯХ

Щоб з більшою охотою та кращим розположенням братися до науки, рішилися ми поїхати на Ріо дос Патос, коло Імбуї, на кількадевенну прогулянку. День був погідний. Сонце сипало на землю свої ясні й золотисті проміння. З великою радістю ми приготувляли все потрібне до нашого перебування над рікою. Кожному припадала якась відповідальність, з якої всі дуже добре вив'язувались. І так на другий день вже все було готове.

Пообідали. Коло третьої години всі з радісним усміхом на устах рушили в дорогу. По дорозі, як звичайно, хто жартував, хто співав то української то португальської пісні, а хто подивляв природні краєвиди, які розкривались перед нами. Крім гарних краєвидів ми зустрічали також і вбогих колоністів, що плентались по дорозі.

Ось-ось і наша подорож добіжить до кінця. Вже й вечір доходить. Сонечко незабаром і пірне поза гори. Ще останні свої проміння ллє на вселенну, щоб потім оступити місце темноті. Братія пильно

Брати Студенти на прогулянці; тут вони вибираються човнами на ловлю риб

використовувала ще тих декілька хвилин денного світла, і розтаборилась серед високих і розлогих дерев, на сто метрів від ріки, коло джерела "мінеральної води", яку вживали до варення, до пиття, хоч деякі далеко її любинали. Опісля одні розпалювали вогонь, другі складали всі речі під "бараку", а трьох, позичивши човно, попливли на відповідне місце, щоб наставити невід.

Сонце вже давно спочило за горами. В лісі ставало темно й тихо, тільки де-не-де загублена пташка залипотить крильцятами об густе листя, то пугач сумно заспіває, то знову цвіркун зацвіркить, і далі тихо. Тільки при таборі гармидер. Одні коло лампадки, що висить на гілляці, байки гнуть, другі розвели багаття і вечерю приготвляють, ще інші десь поросходились на оглядини. Коли вже всі були в таборі, коротко помолилися і давай до "роботи". Це була перша страва приготовлена новими кухарами. Така смачна була, що й забракнуло. Потім ще трохи пожартували і на "ліжко". По та-

кій подорожі навіть і тверді дошки м'яким ліжком стали. Але, як тільки на день почало благословитись, раній півень залопотів крильми і розбудив із сну декількох братів. Ці не заважючи на нікого, залучили радіо на всю його спроможність. І так, ще за ночі, вже всі були на ногах.

Отака то була наша перша ніч серед пралісів Імбуї. Коли тільки почало рожевіти на східнім горизонті, вже всі були помилися у широкій ріці, (відправили приписані молитви та чекали на сніданок, що трьох братів приготувляли. Цим разом вже інші, бо нікого не питалися чи він має диплому куховарства чи ні.

Коли сонце почало добре крокувати по синім небі, хто з вудкою в руці подався до води — з-зарання догідніша пора на ловитву, хто з катапульткою або стрільбою смикнувся поміж деревами, пошукуючи за здобиччю, хто пішов просто купатися, а кухарі поралися коло "кухні". Цим разом щось аж трьом півням доїхали кінця.

В наступних днях нікому було із глибокого сну скоро прокидатися!... Обід виходив кожного дня коло першої години, після чого одні відпочивали, інші різно забавлялись. Ловля риб починалась дощір по п'ятій годині.

Вечеря починалась, звичайно, від восьмої години надалі. Опісля грли в карти, слухали музик через радіо, аж доки сон не почав опановувати ситуацію.

Більш-менш така сама програма була кожного дня крім другого. коли то Впр. о. Ігумен приїхали рано й відправили нам Службу Божу коло табору. Також ще дечого "конкретного" привезли нам, щоб так веселіше було в наступних днях.

Ранком зарожевіло на обрію. Цар дня показався із-за гір і усміхнувся до всієї природи. Своїми різноколіровими проміннями прикрашував всесвіт. Залишаємо отак цю пречудну річку, що ліниво серпентиною посувається все вперед та й вперед. До обіду ще деякі ходили на рибу. Інші приготувлялися до повороту. Трьох братів взяли човник та й поливли по невід, в якому за всі ті дні, на наше нещастя, небагато риб наловилося. Деякі ще таки використовували останній мент у воді — це були плаваки.

О годинні дванадцятій був останній наш обід над берегами "Ріо дос Патос". Зараз потім навантажили "коник" і в дорогу. Поворот вже не був таким веселим як приїзд, але все таки ми співали або жартували як звичайно. Коло четвертої години були ми вже всвоїси", входячи в щоденний монастирський порядок, залишаючи в собі тільки милі спогади п'ятиденного гуляння.

Бр. Лаврентій Кухарський ЧСВВ

— XX!!!!***!!!!XX —

ЗАСМІЙСЯ:

На прогулянці:

Бр. Мелетій: — Хто тут має столярню?

"Сеу" Едуардо відповідає: — Ні, ніхто не має тут столярні, то жаби крокають.

Ті - що нам помагають

ЗСА, Нью Йорк: Шан. п-і Катерина Шебунчак — \$50 доларів; Впр. о. іг. Юліан Катрій — \$25 дол. **Чикаго:** Шан. п-і Пітула — \$5 доларів; Шан. п. Євген Пергач і Родина \$5 дол.

КАНАДА, Онтаріо: Шан. п-і Ева Царук — \$5 доларів; Преп. СС. Служebníці ПНДМ — \$10 доларів.

ІТАЛІЯ, Рим: Впр. о. Родіон Головацький — \$5 доларів.

АРГЕНТИНА: Преп. СС. Служebníці — 1.000 пезів.

БРАЗИЛІЯ, Куритиба: Шан. п. Іван Бакун — 2,00; Шан. п. Андрій Семчук — 5,00; Шан. п. Онуфрій Ногас — 10,00; Шан. п. Микола Макух — 10,00; Шан. п-і Євгенія Букаловська Мазепа — 10,00; Шан. п. Дионісій Хома (на оголошення) — 30,00; Шан. п. Лев Хома — 10,00. — **Гвамірінь:** Шан. п. Василь Кресан — 2,00. — **Ірагі:** Шан. п-і Софія Стружак — 10,00; Шан. п. Михайло Тихий — 5,00. — Шан. п. Антін Пінгас — 5,00. — **Венеслав Браз:** Шан. п. Степан Брикайло — 2,00; Шан. п. Іван Пайташ — 3,00; Шан. п. Мелетій Галіцький — 5,00; Шан. п. Дмитро Борщ — 3,00; Шан. п. Михайло Греськів — 1,00; Шан. п. Михайло Нетребка — 5,00; Шан. п. Тома Галіцький — 2,00; Шан. п. Андрій Стареправо — 2,00; Шан. п. Микола Стадник — 6,00; Шан. п. Йосафат Галіцький — 2,00; Шан. п. Яків Брикайло — 1,50. — **Кампо Моврон:** Шан. п-і Марія Франків — 10,00. — **Ібайті:** Шан. п. Петро Слободян (дав на вуса) — 5,00. — **Каскавел:** Шан. п. Теофіл Юркевич — 1,00; (Ро дас Антас) п-і Анна Бедрицька — 1,00; п. Петро Хмільовський — 0,50; п. Мирон Михальчишин — 2,00. — **Резерва:** п. Теодор Макогін — 1,00. — **Івай:** п. Славко Филима — 1,00; п-і Олена Лобаш — 2,00; Преп. бр. Дионісій Залуцький — 15,00. — **Кампо Моврон:** п. Микола Мильницький — 5,00. — **Сан Роке:** Преп. СС. Служebníці — 10,00. — **Лігасон:** п. Степан Смага — 2,00; п. Микола Тлумацький — 3,00; Преп. Катехитки С. І. — 5,00; п. Степан Боршок — 3,00. — **Формозо (Івайпоран):** п. Петро Колтун — 6,00; п. Іван Веренька — 10,00; п. Михайло Веренька — 3,00; п. Микола Колтун — 10,00. — **Аріраня (Івайпоран):** п. Степан Онисько — 5,00; п. Йосип Колтун 5,00. — **Понта Гросса:** Преп. СС. Служebníці Дитячого шпиталю — 20,00; Преп. СС. Служebníці шпиталю Матернідаде — 10,00; п. Володимир Саламаха — 5,00; п. Теодосій Ковалишин — 5,00; п. Степан Сабатович — 5,00; п-і Анастасія Фіяла — 3,00; — **Сан Павло:** п. Богдан Лесів — 7,00; Преп. СС. Служebníці ПНДМ — 5,00; п-і Оксана Іванчук — 5,00; п. Павло Пінгас — 10,00. — **Порто Алегре:** п. Теодор Болохівський — 5,00. — **Прудентопіль:** п. Павло Кокодиняк — 10,00; п. Степан Комар — 10,00; Н. Н. — 5,00 — **Барра Манса:** п. Методій Баран — 5,00; — **Вісконде Гварапува:** п. Дмитро Снак — 1,00. — **Ріо дос Патос:** п. Василь Ваврик — 1,00. **Папоа:** п. Филип Ткачук — 5,00. — **Ріо дос Товрос:** п. Кость Петрів — 2,00. — **Л. Фазенда:** п. Йосип Дацюк — 2,00. — **Антоніна:** п-і Катерина Филима — 2,00; п-і Гання Смага — 2,00. — **Сан Педро:** п. Іван Куліцький — 2,00. — **Маррекас:** п. Іван Залуцький — 2,00. — **Тіжуко Прето:** п. Яків Басняк — 5,00. — **Едуардо Шавес:** п. Рафаїл Мазур — 2,00. — **Парана-Фашінал:** п-і Опушкевич — 2,00. — **Гварапува:** п. Василь Мартин — 15,00. — **Сан Педро (Кандой):** п. Василь Бедрицький — 5,00. — **Ріо Ново (Кандой):** п. Йосип Мартин — 2,00; п. Михайло Мартин 2,00. — **Арапоті:** п. Теодор Паноляк — 1,00. — **Ронкадор:** Преп. СС. Служebníці — 10,00; п. Мартин Ковалик — 5,00; п. Михайло Ковбич — 6,00. — **Ірасема:** п. Михайло Преставський — 1,00; п. Іван Дацшин — 3,00; п. Михайло Преставський 2,00; п. Леонід Чупіль — 2,00; п-і Марія Ковальська — 2,00. — **Вера**

Гварані: п. Михайло Нора — 5,00. — **Уніон да Віторія:** п. Михайло Пастух — 5,00; п-і Текля Петрик — 5,00; п-і Телкя і Софія Петрик — 6,00. — **Дорізон:** п. Іван Багнюк — 5,00; Преп. СС. Служebníці — 10,00. — **Ріо до Міко** (Санта Катарина): п-і Естефанія Купіцька — 5,00. — **Кравейро:** п-і Анна Трусъ — 1,00; п. Степан Максимович — 1,00; п. Степан Попадюк — 2,00. — **Пітанга:** п. Іван Ятва — 5,00; п. Йосип Хома — 1,00; п. Василь Кіндра — 3,00. — **Лінія "Б"** (Г. Жуніор): п. Петро Дмитерко — 2,0. — **Колорадо:** п. Микола Босій — 2,00. — **Апукарана, км. 10:** Преп. СС. Служebníці — 3,00. **Жангада:** Преп. СС. Служebníці — 11,00. — **Марко 5:** Преп. СС. Служebníці — 10,00. — **Нова Нкраїна:** п. Григорій Матвіїв — 3,00. — **Каразіньо:** п. Дмитро Андреїв — 2,00. — **Моема:** п. Павло Корчагін — 5,00; п. Микола Дзінь — 5,00.

Усім Шановнім Жертводавцям щиро дякуємо за підтримку цього ж журналика. Нехай Господь Бог щедро винагородить Вам Своїми ласками!

АДМІНІСТРАЦІЯ "ЦВІРКУНА"

"ЦВІРКУН" ОСПІВУЄ НАШЕ ЖИТТЯ

ТРАВЕНЬ

15. 5. — Неділя.

Коротко опишемо одну неділю нашу в Іваї шановним читачам.

І так, встаємо о годині 5,30. Після розважання півгодинного йдемо до церкви на Утреню, яка триває годину. По Утрені правиться Служба Божа, після того снідаємо і вчимося до обіду, тобто до год. 11, 45. Пообідавши, проводимо цілогодінну рекреацію, а опісля йдемо на футбол. Нам дуже приємно грати з братами новиками, бо тоді маємо задовільне число гравців. Як уже добре задихаємося, і піт почне шнурочками спливати, тоді відпочиваємо та й "війо" під зимну воду.

Коло нашої футбольної площі тече невеличкий потічок, що прориваючи собі круту доріжку проміж каміння, натрапляє на маленький водоспад. І під тим водоспадом ми зважди купаємося.

Після забави знову вертаємося до науки, але тепер тільки на одну годину навчання.

Вечеряємо отод. шостій, а в сьомій правимо в церкві вечірню. Тоді маємо більш-менш годину спільної рекреації.

Закінчуємо наші цілоденні активності молитвою в монастирській каплиці. Відтак вибираємося в гості до "Пана Подушевського".

Та сьогоднішній день мав щось виняткове, а саме: Впр. о. Амвросій висвітлював свої "слайдес" з Італії, Австрії, Англії, Франції, Чехословаччини й інших країн, де був на "вакаціях". Цікаво нам було дивитися на ті славні місця, і, як Господь дозволить, колись може побачимо їх своїми власними очима.

21-22. 5. Ми Студенти — багато вчимося. Це, однак, не значить, що праця не має місця в нашій житті. Оцих два дні ми присвятили ламанню кукурудзи в місцевості званому "Табірово". Нас було яких 35 осіб. Поїхали ми каміньомом, але тому що дорога була мокра й болотиста, кілька разів наш вантажик застряг у болоті. Та стільку люду було, то й не дивно, що як почали всі пхати, каміньон сейчас виїжджав з багна.

Ми не спромоглися виламати всієї кукурудзи за тih два дні, тому чекали найближчої нагоди, щоб з доброю погодою її докінчити ламати і привезти додому.

ЧЕРВЕНЬ

3. 6. Вже брати Філософи з 2-го й 3-го року не могли натішитися веселою новиною, що сьогодні приїжджає Впр. о. Ігумен Єфрем Кривий ЧСВВ і їх забирає до Куритиби, до нашого нового дому. Там вони приготувлятимуть місце для всіх інших, що поїдуть туди за тиждень-два. Це наші "Предтечі" ідуть нам "путь приготвляти". Сьогодні вони були вільні від науки, під час коли 1-ий рік Філософії й Схоластикат мали свої назначені години. Два з них виїхало каміньомом з бр. Дионісієм, а це бр. Боніфатій Залуцький і бр. Орест Зубач, а інші з нетерпеливістю виглядали коли покажеться "форд".

І справді коло десятигодини приїхав Впр. о. Ігумен Єфрем. Сейчас ті, що мали подорожувати взяли свої малі пакунки (валізки взяв каміньон), та й попрощалися з нами всіми в "путь". Під час цього прощання, на фронті нашого монастиря, Впр. ОО. і Брр. стали до знимки на пам'ятку їхнього від'їзду (як це бачимо на клішні стор. 8). Нам стало тоді ніяково. Ті години, які ми мали зараз після їхнього від'їзду чогось не йшли. Та на другий день все вернулося до нормального.

Отже від'їхало до Куритиби шість братів Філософів, а це: брр. Дам'ян Ференц, Орест Зубач, Боніфатій Залуцький, Агастасій Гадада, Флав'ян Ковалик і Домінік Стареправо, та Впр. о. Амвросій Дубина. Нас Студентів лишилося ще 14, а з ОО. професорів: Впр. ОО. Інокентій і Іларій. Впр. о. Омелян Дацишин виїхав до Куритиби, вже на стало, дня 11-го.

8. 6. Неділя. Празник Пресвятої Євхаристії що його святкуємо сьогодні.

Цілий світ, в чствер або в неділю, відає честь і поклін — адорує В'язня Любави, який схотів замешкати між нами, щоб додавати нам сили до кождоденних обов'язків, нас потішати.

І в нашій парафії, так як і кожного року, відбувся похід з Найсвятішими Тайнами до чотирьох престолів. О год. 9,30 почалася співана Служба Божа, а відтак

процесія до престолів: в шан. п. Ореста Шахтая, в шан. п. Томка Гниди, в Преп. СС. Службениць та при вході до нашого монастиря.

Багато людей взяло участь у тій процесії. Напевно, що кожна парафія, яка так буде поступати, матиме Боже благослоєння та багато ласк від Євхаристійного Ісуса.

9-10 6. Знову поїхали на "Габіробу" ламати кукурудзу. Дорога була місцями суха, а місцями мокра, слизька. Неоднораз довелось нам знову пхати чи тягнути мотузком нашого вантажника. І так з калабатини в калабатину якось доїхали ми до наших "росів". При тім усім весело нам було. Між нами панувала гумористична атмосфера.

Варто б згадати, що при ламанню кукурудзи нам помагали Впр. о. Марістер, Впр. о. Вікарій і шан. пп.: Дмитро Веренька й Остап Курило.

Вернулися ми досить пізно додому, але зі сатисфакцією, бо вже раз "закінчили" з тією нашою кукурудзою.

На другий деньми вже тільки зносили наломану кукур., на такі місця, де камінь міг би дістатися, такі там дебри.

При тій нашій праці на полі цікаво є звернути увагу на кухарів, як вони варять обід. Часами ми беремо страви вже готові, але буває й таке, що самі їх приготавляємо на полі. Тоді то постають такі й подібні питання: "Брате Євсевіє, скільки то треба соли?" — та-а, не знаю, от так всип з пів лопати! Як приправимо, так будемо їсти. Не всі, нанаше превелике шастя, вміють так "куховарювати", як бр. Євсевій.

11. 6. Серeda. Сьогодні кількох братів возили кукурудзу з бр. Дионісієм, а інші виконували різні праці коло дому. По кукурудзу поїхали околo 8-ої години. Вертаючися з навантаженим каміньоном з поля, застрягли в болоті й ніяк не могли виїхати. Довго там "дряпалися". Але при зусиллю 4-ох братів Студентів і шофера бр. Дионісія, якось "трак" виїз з багна. Оповідали вони, ті 4 брати, що каміньон майже перевернувся. Передні колеса вже були в повітрі. Тоді говорили вони далі, ось так: "Брат Дионісію-шофер вискочив з "кабіни" і крикнув: епа еста вірандо". Дякувати Богу нікому нічого не сталося, лише всі страху наїлися, як ніколи.

Два брати Студенти, що скорше виїхали з поля трактором, вже були віддалилися на яких 5 км. та й стали, щоб зачекати на каміньона, який чогось задовго їхав. Ну, чекали, чекали, а каміньона нема й нема. Вже й почали журитися, що то таке сталося, що "форд" не їде, а ні його гуркоту навіть не чути. Думали, що вантажник десь застряг і ніяк не може виїхати, або, на нещастя, може й перекинувся. Думаючи про те, рішили обидва завернути, щоб побачити, що сталося. Але коли вїхали з кілометр, побачили, що вантажник вже їде. Віддихнули тоді свобідно, журба зникла, і спокійно всі доїхали додому о год. 4-ій пообіді. Опісля де з голину пізніше поїхали ті самі брати по решту кукурудзи, що лишилася на полі. Навантажили каміньон вже напoмацки, а приїхали додому о год. 10-ій. Подякували Богу, що шастливо вернулися та не занoмували десь в дорозі, з вантажником "заченим" у болоті.

13. 6. П'ятниця. Празник Серця Христового.

"Велія радість" в нашій Іваївській парафії. Це храмове Свято. При церкві відбувся фестин. Зрана на небозвої пересувалися зловіщі хмари, бліді сонячні проміння тільки час-до-часу крізь них продиралися. Коло полудня, однак, небо було чисте, наче вистелене синім килимом.

Пообідали ми сьогодні не в рефектарі, але під розлогими деревами біля нашого "стадіона Грімпас" — місце, де відзначаємо якусь незвичайну дату. Потім кинулися до футболу і весело забавлялися аж до вечора. По вечері укладали собі плани якби то найкраще розподілити між собою працю на завтрішній день: мали ми, попомочі парафіян, приготувати все потрібне на фестин, який справлятимуть парафіяни й ми для Впр. о. Вікарія й Економа Мирона Баранюка — це з нагоди його відїзду на сталу працю до Прудентополя.

22. 6. По співаній Службі Божій почали парафіяни напливати до місця, де мав відбутися бенкет у честь Впр. о. Мирона, довголітнього Пароха в Іваї, який тепер відїздає до Прудентополя, щоб там перебрати уряд Пароха упорожнений відїздом Впр. о. Єфрема Кривого на Ігумена нового монастиря "св. Василя Великого" в Куришибі.

В тім бенкеті брало участи приблизно 100 осіб, включно з усією монашою гро-

мадою з Іваїв.

На початку обіду Впр. о. іг. Володимир Бурко ЧСВВ, висловив промову, а опісля Впр. о. Мирон Баранюк ЧСВВ подякував за слово та звернувся до присутніх парафіянц, які представляли цілу парафію. При кінці обіду всі присутні заспівали "многостітвіє" Впр. о. Парохів, а опісля й ми гукнули грімке "Многая літа" парафіянам та управі церковного комітету.

Гості розмовляли, жартували, забавлялися досмерку, аж поки на небі не замерехтіли ясні зірки. (Знимку цього прощального бенкету можемо бачити на стор. 7ий).

Сьогодні ми вже виглядали з тугою чи не появиться Впр. о. Єфрем. Мав би ніні приїхати по нас — ми мали дифінітивно попрощатися з Іваями та перевезтися до Куритиби.

23. 6. По обіді подали нам до відома, що Впр. о. іг. Єфрем вже приїхав, і тепер відвідує свого батька. Ми втішилися дуже тією вісткою та й почали збирати свої речі. Дехто вже мав усе готове від кількох днів, тільки їхати.

Сьогодні, о годині 14-ій від'їхав Впр. о. Мирон Баранюк до Прудентополя.

А ми по вечірні з великою радістю навантажували каміньон валізками, книжкамаи, столиками і т. п. Приготовлялися до взавтрішньої "муданси".

24. 6. Святого Івана Христителя.

По Службі Божіпйшли ми на каву, а браття новики відправляли Утрєню. Очевидно, це перша Утрєня, яку вони відспівали самі в церкві. І добре вив'язалися.

По сніданні ми поскладали решта речей, що мали взяти з собою до Куритиби попрощалися з Іваївським домом. Була це напавду хвилина великого зворушення.

Около год. 8.40 всі ми стали до спільного знімку на пам'ятку нашого від'їзду.

З Іваїв до асфальту буде зо тридцять кілометрів. Добре нам їхалося. Було нас десять у авті включно з Впр. о. ігуменом Єфремом, а це слідуючі брр.: Теофіл Кравчук, Іаврентій Кухарський, Константин Блашишин, Жералдо Дацук, Микола Лукавий, Сергій Іванчук, Альфонс Керницький, Марко Гевко, Кирило Кравчук і Зинувій Франкв. В каміньоні було двоох, а саме: бр. Андрій Буровський і бр. Юстин Ноас та бр. Дионісій-шофер. Вони виїхали перед нами, але ми скоро лишили їх позаду. Вони, правда, мусіли їхати обережно, щоб ліжка, столики... не поломалися. Коло асфальту ми рішили на них зачекати. Чекали повних дві години. Що сталося, що каміньон ще не над'їхав? — Бо зіпсувся. Ліжка, столики, крісла... не поломалися, а сам вантажник.

Ну, вже було пів до першої, тому ми поїхали далі. Щоб біль вперед ми їхали, то густіші хмари клубилися на небозводі. Думали ми, що скоро, зараз падатиме дощ, та він щойно нас зловив ген за Понта Гроссою. Хоч час був поганій, між нами панувала весела атмосфера.

Приїхали до нашого нового дому кєло 4-ої години. Зараз приїгли нам назустріч брати, як сюди прибули тому зо три тижні.

Почались разглядити нового дому.

Напавду можемо почванитися таким гарним, великим монастирем.

Всі свої речі позаносили до келій та почали господарювати. Що за радість була!

Бр. Дионісій з Андрієм та Юстином приїхали коло 8-ої год. під зливним дощем. Так пізно, бо по дорозі каміньон псувся... і таки порядно "пйфував", через те й не дало скоро їхати.

26. 6. Приїхали Впр. о. Протоігумент Йосип Прийма з Ірасеми, та Впр. ОО. Інокентій і Іларій з Іваїв, а з ними ще два брати Студенти: бр. Тимотей Крайчій і бр. Євсей Глушак, що були ще там залишилися, бо з нами не вмістилися в авто.

Сьогодні перший раз заграли ми футболу на площі Архиепископської Великої Семінарії Цариці Апостолів. Давно ми вже не грали, то й не диво, що вийшло щось 20 голів.

29. 6. Свв. Верховних Апостолів Петра і Павла.

Нині відновили ми наші святі Обіти. Мали ми це щастя зробити цю віднову вже в новім домі. Одноденну застанову, як підготовку до кращої віднови давав нам Впр. о. Тарас Олійник ЧСВВ.

30. 6. Понеділок. Вжєтри тижні не було науки. Були такі свого рода вакації з нагоди переїзду. Треба, отже, розпочати науку, бо в короткому часі мусимо пробрати багато предметів.

Вітаємо нашого нового професора — Впр. о. Тараса Олійника, що викладає для 1-го й 2-го року Філософії Катехетику й Літургіку, для 3-го р. Жидівську мо-

Вкінці вітаємо шановного п. Ніля Райфюра, що викладає Рисунки Схоластикам.

ПОДЯКА: Редакція "Цвіркуна" складає Впр. q. Володимирові Бурко ЧСВВ, Ігуменові Успїнського монастиря в Іваї-Кальмоні, щиро подяку за коректу всіх тих чисел "Цвіркуна", які були видані в Іваї.

НАШІ ДО НАШИХ

БРАТТЯ ВОЛОШИН

МЕХАНІЧНА ОФІЦИНА — ЗАЛІЗНІ ПРИЛАДДЯ — МЕХА-
НІЧНІ НАПРАВИ ВЗАГАЛІ

Особливист у направах і монтажах парових машин і каза-
нів (калдейрас) і токарня.

ПРИЙМАЄТЬСЯ ПРАЦЮ З ПОЗА-МІСТА, КОЛОНІЯ

Вулиця Мартінъ Афонсо, 1039

КУРИТІБА — ПАРАНА

IRMÃOS SKALSKEI

CAPAZES

ELETRICISTAS PROFISSIONAIS

EXECUTAMOS COM TECNICA TODOS OS SERVIÇOS DE INSTA-
LAÇÕES

Rua Tinguis, 770 (Esquina Presidente Taunay)

MERCES — CURITIBA — PARANÁ

MOVEIS EM TODOS OS ESTILOS
PRODUTOS DE SUPERIOR QUALIDADE
INSTALAÇÕES — MOVEIS

IRMÃOS CHUDZIJ

FABRICA E EXPOSIÇÃO:

Rua Padre Anchieta, 1737 (Bigorilho)

LOJA:

Rua Mal. Floriano Peixoto, 747

CURITIBA — PARANÁ

CASA CHOMA DE IRATI

UMA TRADIÇÃO NO COMÉRCIO DO PARANÁ

OPERA NO RAMO DE: COMÉRCIO DE TECIDOS — ARMARI-
NHOS — FERRAGENS — SECOS E MOLHADOS — CONFEC-
ÇÃO DE ARTIGOS INFANTIS — ARTIGOS DE NOIVAS, ETC.

AOS MELHORES PREÇOS

VENDAS POR ATACADO E A VAREJO

ESTABELECIMENTOS EM:

IRATI — CHOMA COMERCIAL LTDA. Rua Munhoz da Rocha, 468

RIO AZUL — CHOMA & FILHOS LTDA. Rua Dr. Campos Melo, 3/N

CURITIBA — IRMAOS CHOMA & CIA. Praça Generoso Marques, 81

APUCARANA — PEDRO CHOMA & FILHOS LTDA. (Imobiliária)

СВІЙ Д СВОГО!

ALUMINIOS E LOUÇAS — PORCELANAS, VIDROS E VASOS
— ARTIGOS DOMÉSTICOS — ARTIGOS PARA PRESENTES —
BRINQUEDOS DE TODOS OS TIPOS.

CASA TUPY

— de —

MYRON LAPUNKA & CIA. LTDA.

A MAIS BARATEIRA QUE JA VI.

Rua Dezembargador Westfalen, 82 — Telefone, 4-2029

CURITIBA — PARANA